(4)

அம்மா

அம்மாவைப் பற்றி யோசிக்கும் வேளை வந்துவிட்டதாக அவன் உணர்ந்தான். அம்மாவைப் பற்றி அவன் அது வரை யோசியாமல் இருந்தது ஆச்சரியமே என அவன் நினைத்தான். இந்த இருபது வருஷ காலத்தில் அவன் அம்மாவோடு பேசியிருக்கிறான். அன்பு செலுத்தி இருக்கிறான். அவளைப் பற்றி யோசிக்கிறானா என்றால் இல்லை. இதை நினைக்கும் போது அவனுக்கு மனசு கஷ்டப்பட்டது. தான் எவ்வளவு நன்றி கொன்றவனாகவும், நேசம் மறந்தவனாகவும் தன் மேல் அன்பு கொண்டவர்களை அவர்களின் இன்ப துன்பங்களைப் பற்றின விஷயங்களை ஆதுரத்தோடு நினைத்துப் பார்க்காத மனிதாபிமானம் அற்ற சுய சிந்தனை மட்டுமே கொண்ட அற்பனாகவும் தான் இருந்து வந்ததை நினைத்து அவன் வெட்கப்பட்டான்.

அவன் இருபது வருஷங்கள் நிறைந்தவனாகவும் கல்லூரியில் படிப்பவனாகவும் விரிந்து வியாபித்துக் கிடக்கும் உலகைப் புரிந்தவனாகவும், மனித அகப்புற ஆழங்களை அலசும் சிந்தனை யாளனாகவும் நவீன கலை இலக்கியங்களை ரசிக்கும் ரசிகனாகவும், அவன் தன்னை நினைத்துச் சீராட்டி வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் தன்னைப் பெற்றவளைப் பற்றின அக்கறை இல்லாதவனாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறான்.

அப்பா இருந்திருந்தால் யோசித்திருப்பார். தன் மனைவியைப் பற்றி ஒரு புருஷன் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியாது. ஆனால் அப்பாதான் இல்லையே. அப்பாவைப் பார்த்ததே இல்லை. அவன் அப்பா எப்படி இருப்பார் என்று அம்மாவும் சொன்னதில்லை அவனுக்கு, அதே சமயம் அப்பா தேவை என்கிற யோசனையே அவனுக்கு வரவிட வில்லை அம்மா. அம்மா அப்படி அவனைப் புரிந்துகொண்டாள்.

அப்பா என்கிறவர் எப்படித்தான் இருப்பார். அவன் சில வேளைகள் யோசித்ததுண்டு. சில வேளைகள் யோசிக்க வைத்த துண்டு. ரமேஷின் வீட்டிற்கு அவன் போவான். அவன் அப்பா திண்ணையில் உட்கார்ந்திருப்பார். அவரைச் சுற்றி எப்பவுமே ஒரு புகை மூட்டம் இருக்கும், சுருட்டுப் பிடிப்பார். அவர் பக்கத்தில் எப்பவும் ஒரு தீப்பெட்டி இருக்கும். அதில் ஒரு மனிதன் கத்தியை ஓங்கியவாறு நின்று கொண்டிருப்பான். ஒரு புலி (சிங்கம்? சிறுத்தை?) அவனை நோக்கிப் பாய முனையும். அவர் எப்பவும் கைலியிலேயே இருப்பார்.

அவனுக்கு சுருட்டு வாசனை மிகவும் பிடிக்கும். அதற்காகவே அவன் ரமேஷ் வீட்டுக்கு அடிக்கடிப் போவதுண்டு. ரமேஷ் வருகிற வரை அவன் அவர் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருப்பான். சுகமான சுருட்டு வாசனை. அடிக்கடி எட்டி சாக்கடையைப் பார்த்து 'ப்ளீச்' என்று எச்சில் துப்புவார். அது மிகச் சரியாக, இம்மி பிசகாமல் சாக்கடையில் விழும். துப்பும் வேகத்தில் சாரல் மாதிரி எச்சில் இவன் மீது வந்து கவியும். அவன் அதுக்காக அருவருப்பதில்லை. அவர் தலை வழுக்கை. பிரகாசமான தலை வழிந்து புருவம் வரை வந்து நிற்பதாய்த் தோன்றும் அவனுக்கு. ஆனால் அவருக்குப் புருவம் அடர்த்தி, சுருண்டு கிடக்கும். புருவமயிரை நீட்டினால் ஓர் இன்ச் கூட வரும், குறையாது. அவற்றுக்குக் கீழே பூனைக் கண்கள் சிறியவை. ஆனால் கூர்மையானவை. ரமேஷின் அப்பா அதிகம் பேசமாட்டார்.

நாராயணன் அப்பா அப்படி இல்லை. வாயாடி, ஆனால் கனமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவார். கீதாரகஸ்யம் சொல்லிய கையோடு ஆரியபட்டாவைப் பற்றியும் ஒரு விஞ்ஞானியின் அறிவோடு பேசுவார். அவர் பேசும் விஷயங்களில் போதுமான ஞானம் அவனுக்கு இல்லை என்பதாலும் அவனுடைய பிம்பம் அவர் முன்னால் கரைந்து நீராகிறது என்பதாலும், அவன் அவரை உள்ளூர வெறுத்தான். அவரை அவன் 'மாமா' என்று அழைக்கத் தலைப்பட்டான். மாமா, மாமியை நோக்கக் கொஞ்சம் நிறம் மட்டு. மாமி கொய்யாப் பழம் கன்னம், கொய்யாப்பழம் கை, கால் மற்றும் வெளித் தெரிவன தெரியாதன எல்லாம் கொய்யாப்பழம். மாமி தன்னை ஒத்த நாராயணனுக்கு அம்மா. ஆனாலும் இளமையாயும் கவர்ச்சியாயும் அவனுக்குத் தெரிந்தாள்.

மாமிக்கும், மாமாவுக்கும் அவ்வளவாக ஆகாது என்று நாராயணன் சொல்லி அவன் அறிந்தான். அந்தத் தகவல் ஏனோ

அவனுக்கு உவப்பாக இருந்தது. அவன் போகும் நேரமெல்லாம் மாமா திருமண் இட்டுக் கொண்டு தரையில் ஜமக்காளம் போட்டு அதன் மேல் உட்கார்ந்திருப்பார். நெற்றியில், மார்பில், கைகளில் எங்கும் நாமம் அழியாது, சிந்தாது பளிச்சென விளங்க நிற்கும். எப்பவுமே அப்படித்தான் அவருக்கு மட்டும் எவ்விதம் அப்படி? அவனுக்கு அது ஓர் ஆச்சரியமான விஷயம். மாமா வீட்டில் சோபாக்கள் உண்டு. அழகான வசதியான ஆகாய வர்ணத்தில் கண்ணை உறுத்தாத இதமான சோபாக்கள். ஆனால் மாமா சோபாவில் அமர்ந்து அவன் பார்த்ததில்லை. மாமாவுக்கு முன் குப்புறப் படுத்தவாறு ஒரு புஸ்தகம் இருக்கும். ஒரு வெள்ளை வெற்றிலைப் பெட்டி இருக்கும். மாமாவின் உதடுகளில் கீழ் உதடு மட்டும் சிவப்புப் பிறை மாதிரி என்றும் சிவந்திருக்கும். ஏனோ மேல் உதடுகள் அவருக்குச் சிவப்பதில்லை.

அவனுக்கு என்று அப்பா இருந்தால் அவர் எப்படி இருப்பார். அவனுடைய அம்மாவுக்கு என்று ஒரு புருஷர் இருந்தால் அவர் எப்படி இருப்பார். அதுவரை அது பற்றி யோசியாமலே இருந்து விட்டோமே என்று இருந்தது அவனுக்கு.

அவனுக்கும் அம்மாவுக்கும் என ஒரு சொந்த வீடு இருந்தது. அதில் அவனும் அம்மாவும் மட்டுமே, அவன் கருத்து தெளிந்த நாள் முதல் இருந்து வருகிறார்கள். அம்மா வேலைக்காரி கூட எப்பவுமே வைத்துக் கொண்டதாக அவனுக்கு ஞாபகம் இல்லை. அம்மாவுக்கு அப்பாவின் மூலமாகக் கொஞ்சம் சொத்து வந்ததாக அம்மா மூலம் அவன் ஒருமுறை அறிந்தான். அதுவும் பேச்சோடு பேச்சாக அவள் சொன்னதுதான். கிராமத்தில் இருந்து சித்தப்பா வருவார். சித்தப்பாவை சித்தப்பா என்று கூப்பிட அம்மாதான் சொல்லிக் கொடுத்தாள். சித்தப்பா அம்மாவின் சினேகிதர் என்று மட்டும் அவன் அறிவான்.

சித்தப்பா காலை நேரங்களில் மட்டுமே வருவார். சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் அல்லது அதற்கு முன் கை ரிக்ஷாவில் வந்து இறங்குவார். நிச்சயமாக வெறுங்கையோடு வரமாட்டார். ஒரு பெரிய மூட்டையை வண்டிக்காரன் எடுத்து வந்து உள்ளே போடுவான். ஒன்று அது மிளகாயாய் இருக்கும். இல்லை உளுந்தாய் இருக்கும். சித்தப்பா கைகள் இரண்டிலும் ஒவ்வொரு பை தொங்கும். நிச்சயம் அதில் காரசேவு, பக்கோடா, சிறுகாரபூந்தி முதலியன இருக்கும். வாசனையும் ருசியும் மிகுந்த பலகாரங்கள். விசேஷமாக சிறுகாரபூந்தி அவனுக்குப் பிடிக்கும். அதில் கறிவேப்பிலை எண்ணெய் மினுக்கில்

பொரிந்து சாப்பிடச் சுகமாய் இருக்கும். பூந்தியின் இடையில் முந்திரிப்பயிறு துணுக்குகள் விரவி இருக்கும்.

சித்தப்பாவைப் பற்றி யோசிக்கிற வேளைகளில் இந்நினைவே அவனுக்குத் தூக்கலாய் வருகிறது. சாயங்காலில் அவனை அவர் மணி ஐயர் கடைக்கு இட்டு போய் ஜிலேபி வாங்கித் தருவார். அருமையான ஜிலேபி. ஜீராவில் நனைந்து சொத சொதவென்று ஊறியபடியே வாயில் போட்டால் வழுக்கிக்கொண்டே வயிற்றக்குள் போகிற ஜிலேபி. சித்தப்பா சாயங்காலம் ஏழு மணிக்கெல்லாம் கிளம்பி விடுவார். 'இருந்து காலையில் போங்களேன் அண்ணே' என்று அம்மா ஒவ்வொரு முறையும் கட்டாயம் சொல்வாள். 'இருக் கட்டும்மா... கொஞ்சம் வேலை இருக்கு...' என்று ஒவ்வொரு முறையும் சொல்லிக் கொண்டே போய்விடுவார் சித்தப்பா.

அவன் அறிந்து அவர்கள் வீட்டுக்கு வருகை தருகிற ஒரே ஆம்பிளை சித்தப்பாதான்.

அம்மாவைத் தேடி பொம்பிளைகள் வருவார்கள். அம்மாவின் சினேகிதிகள். அம்மா அவர்களை சினேகித்திருக்கவில்லை என்பதை அவன் அறிவான். அவர்களே அம்மாவை சினேகித்திருந்தார்கள். நாகரத்தினம் அதில் ஒருத்தி. சொல்தா (பிரெஞ்ச் ஸோல்ஜர்) சம்ஸாரம் அவள். பாரியான உடம்பு. கை மொத்தத்துக்கு செயின்கள் போட்டிருப்பாள். கெட்டியான வளையல்கள், ஒரு பெரிய பாக்குக் கொட்டை பருமன் கம்மல். ஆள் நிலக்கரி வர்ணம். சுகமான வாழ்க்கை தந்த பளபளப்பு. வெற்றிலை தின்று எப்போதும் சிவந்து கிடக்கும் இதழ்கள். நாகரத்னம் எப்போதுமே கத்திப் பேசுவாள். கத்திப் பேச வேண்டும் என்கிற பிரக்ஞை இல்லை. சதாவாகவே அவள் தொண்டை வாகு அது. நாகரத்தினத்திடம் உள்ள விசேஷம் அவள் நகைச்சுவை. பச்சையான விஷயங்களே அவள் பேச்சின் உள்ளடக்கம். தெருவில் எத்தனை பொம்பிளைகள் மசக்கை, எவளுக்கு எத்தனையாம் மாதம், அவள் எவளுக்கு எத்தனையாந் தேதி வீட்டுக்கு தூரம், எவள் எவளுக்கு புருஷனோடு 'கிளிக்', எவள் எவனோடு வைத்திருக்கிற தொடுப்பு இத்யாதி விஷயங்களை ஒரு கழுகுப் பார்வையோடு அறிந்து தெரிந்து வைத்திருப்பவள் அவள்.

மேற்படி சமாசாரங்களில் எது ஒன்றும் புதுசாகத் தெரிய வந்தாலும் உடனே அம்மாவிடம் வந்து சொல்லிவிடுவாள். அம்மா ரகசியங்களை எப்பவுமே காப்பாற்றுவாள் என்பது அவள் நம்பிக்கை. அம்மாவை ஒரு பேங்க்காக அவள் உபயோகித்தாள். அவன்

அறைக்குள் படித்துக்கொண்டு இருப்பான். நாகரத்தினம் அவன் இருப்பதை அறிந்தோ அறியாமலோ ஒருநாள் சொன்னாள். அலமேலு, டிரைவர் ஸம்சாரம், திருவண்ணாமலையாள் என்கிற குப்பம்மா, நேரில் ரோஸம்மா என்றும் மறைவில் கிறிஸ்துவச்சி என்றும் அழைக்கப்படுகிற டீச்சர் இவ்வளவு பேரும் குழுமி இருந்த ஒரு கூட்டத்தில் அவள் இதைச் சொன்னாள்.

ஒரு சொந்தக்காரர் கல்யாணத்துக்குப் போயிருந்தாளாம் நாகரத்தினம். ராத்திரியே சாந்தி முகூர்த்தம் வைத்தார்களாம். பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் அறைக்குள் போனார்களாம். ஒரு ரெண்டு மணி நேரம் போயிருக்குமாம். தடால் என்று கதவைத் திறந்துகொண்டு பெண் ஓடி வந்தாளாம். நடையில், தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு பொம்பிளைகள் தங்கள், தங்கள் சாந்தியைப் பற்றிப் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களாம். பெண்ணை அந்த ஸ்திதியில் பார்த்த அம்மாக்காரி திடுக்கிட்டுப் போய் விட்டாளாம். பெண் அம்மாக்காரியைக் கூப்பிட்டு காதோடு ரகசியமாய் ஏதோ சொன்னாளாம். அம்மாக்காரி நாகரத்தினத்தைக் கூப்பிட்டு விஷயத்தைச் சொன்னாளாம். அவள் தந்த ஆலோசனையின் பேரில் ராத்திரியோடு ராத்திரியே மாப்பிள்ளையை வண்டி வைத்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்களாம். ரூமை விட்டு மாப்பிள்ளை வெளியில் வரும்போது வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்தானாம். நல்ல வேளையா ஆஸ்பத்திரியில் மாப்பிள்ளைக்கு சரி பண்ணிவிட்டார்களாம். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திரும்பிய மாப்பிள்ளை யார் முகத்திலும் முழிக்க வெட்கப் பட்டுக் கொண்டு ஊர் போய்ச் சேர்ந்தானாம். மாமியார்க்காரி வந்து பெண்ணை அழைத்துப் போனாளாம்.

நாகரத்தினம் இப்படிச் சொல்லி நிறுத்திக் கொண்டாள். ஸ்திரீகள் அனைவரும் ஏன் எதனால் என்கிற ஆவலிலும் ஒரு மர்மக்கதை படிக்கிற மயிர்க் கூச்செறிவோடும் உட்கார்ந்தி ருக்கிறார்கள். நாகரத்தினம் இந்த இடத்தில் கதையை நிறுத்தி வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டாள். இது அவளுக்கு ஆகிவந்த சம்பாஷணைக் கலை. எவளும் அவளை ஜெயிக்க முடியாது இதில். அறையில் படித்துக் கொண்டிருந்த அவன் புஸ்தகத்தைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுக் காதைத் தீட்டி வைத்துக் கொண்டான். இடையில் அம்மா இரண்டு முறை 'உஸ்' என்று அறைப்பக்கம் ஜாடை காட்டிப் பையன் இருக்கும் விஷயத்தை நாகரத்தினத்துக்குக் குறிப்புணர்த்தி னாள். நாகரத்தினமும் கொஞ்சம் சுருதியை மட்டுப் படுத்திக்

கொண்டாள். நாகரத்தினத்துக்கு உச்ச ஸ்தாயி என்பது இரண்டு தெருவு. மீடியம் என்பது ஒரு தெருவு. ரகஸ்யம் என்பது இரண்டு வீடு. இதைவிடப் பொறுமையாக அவள் பேச வேண்டும் என்றால் அவள் பேசாமலேதான் இருக்க வேண்டும்.

'பொண்ணு ஏன் ஓடியாந்தாள்...' என்று அலமேலு கேட்டாள்.

'மாப்பிள்ளைக்கு என்ன ஆச்சு? வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்த மர்மம் என்ன?' டிரைவர் பத்தினி.

நாகரத்தினம் கம்பீரமாக ஒவ்வொருவளையும் நோட்டம் விட்டாள். பிறகு சொன்னாள்.

'விவகாரம் முடிஞ்சு போச்சுன்னா விஷயம் முடிஞ்சுடணும் இல்லியா... அட... கத்தியை எடுத்தோம். மடக்குக் கத்தி. மடக்கின கத்தியை பிரிச்சு விட்டோம்... பழத்தை அறுத்தோம்... பின்னால கத்திய மடக்கிட வேண்டியது தானே... கத்தி மடங்கலைன்னா... கத்தி நேராவேயிருந்தா...'

எழுந்த சிரிப்பொலி வீடு குலுங்கியது. அடுத்தபடி விஷயத்தைப் பற்றியதான அலசல் ஆரம்பமாகியது. எல்லோரும் அவரவர் பங்குக்குத் தன் கருத்துகளை எடுத்து இயம்பினார்கள். அவனுக்கு அது ஒரு புதிய அனுபவமாகவும், பயமாகவும், த்ரில்லிங்காகவும் இருந்தது. பின்னால் அதை நினைத்துப் பார்க்க சுவாரஸ்யமாகவும், நண்பர்களோடு அதைக் கலந்துகொள்ளும் போது வேடிக்கையாகவும் இருந்தது.

இப்போது அதைப்பற்றி அவன் யோசிக்கும்போது வேதனைப் பட்டான். அம்மா ஒரு விதவை. நடுப்பிராயத்தில் இருப்பவள். இது மாதிரியான கதைகள், சம்பவங்கள், பேச்சுகள் எந்த அளவுக்கு அவளைக் கிளர்ச்சி செய்திருக்க வேண்டும். எந்த அளவுக்கு அவளைப் பாதித்திருக்க வேண்டும். யாரிடம் இதைச் சொல்கிறோம் என்கிற பிரக்ஞையே இன்றி நாகரத்தினம் இதை அம்மாவிடம் சொல்லியிருக்கிறாள். அவனுக்கு அவள் மேல் — அந்த முட்டாளும் விஷமக்காரியுமான நாகரத்தினத்தின் மேல் — கோபம் வந்தது, ஓர் எரிச்சல் கவிந்து கொண்டது.

அதே சமயம் இன்னொரு விஷயத்தையும் அவன் உணர்ந்தான். அம்மா நாகரத்தினத்தை விலக்கவில்லை. நாகரத்தினம் மாரடைப் பால் சாகிற வரைக்கும் அனுமதித்தாள். நாகரத்தினம் பிரிய சிநேகிதியாகக் கடைசி வரைக்கும் இருந்தாள். அவளது சாவில் கலந்துகொண்டு அழுதாள். யாரை நினைத்துக் கொண்டு அழுதாளோ, அழுதாள். மூன்று நாட்கள் துக்கம் காத்தாள். உணவை

விலக்கினாள். அம்மா நாகரத்தினத்தை ரசித்தாள். அவள் வார்த்தையை விரும்பினாள். அவள் பேச்சில் தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டு, பாத்திரங்களில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டாள்; அவள் உருவாக்கிக் காட்டிய மனிதர்களில் அம்மா தன்னை அடையாளம் கண்டாள். அவள் வியாபித்தலில் தன் பசிக்குச் சோறுண்டாள். தன் தாகத்திற்கு நீர் குடித்தாள்.

'அம்மா — அம்மா—'

அவனுக்கு அழுகை வந்தது.

மௌனமாக மனசுக்குள் அழுது கொண்டான். அம்மாவுக்கு என்று அவன் அழுதாள். அம்மாவைப் புரிந்துகொண்டு அவன் அழுதான். அவன் செய்யக் கூடியதும், ஆற்ற வேண்டிய பங்கும் இதில் ஒன்றும் இல்லையே என்கிற வேதனையில் அவன் கரைந்தான்—

அம்மா வெளி உலகம் அறியாதவள். வீடுதான் அவள் உலகம். வீட்டில் அடுப்பங்கரையில் அவள் இருப்பாள் இல்லையேல் முன்னறையில் படுத்திருப்பாள். அவன் நிறைய புஸ்தகங்களைச் சேர்த்து வைத்திருந்தான். ஆனால் அவள் படிப்பதில்லை. சமயங்களில் வேடிக்கை பார்ப்பாள். படம் பார்ப்பாள். சினிமா பத்திரிகைகள் வாங்கி வருவான். அதுகளில் அவள் படம் பார்ப்பாள். காலைகளில் கடைக்குப் போய் அவள் பதார்த்தம் வாங்கி வருவாள். மீன் அம்மாவுக்கு இஷ்டமான பதார்த்தம், அவனுக்கும்தான். அம்மா விடிகாலையில் எழுந்து விடுவாள். பிளாஸ்டிக் வாளியில் பைப்பிலிருந்து கொட்டும் தண்ணீர் படபடவென்று சப்தம் எழுப்பும். அவனுக்கு விழிப்புத் தட்டும். டேபிளின் மேலிருக்கும் அலாரத்தில் *4—10* அல்லது *4—15* மணி காட்டும். அம்மா குளிக்கிறாள் என்று அர்த்தம். மழையானாலும் பனியானாலும் இந்த காலை ஸ்நானத்தை அவள் விடுவதில்லை. அவனுக்கு காலை ஏழு மணிக்கு முன்பாக எழும் பழக்கம் இல்லை. காலைத் தூக்கத்தின் சுவாரஸ்யத்தில் ஆழ்ந்து விடுவான் அவன்.

காலைகளில் அம்மாவின் மேல் சுகமான வாசனை வரும் சோப் வாசனை, அலமாரியில் இருந்து எடுத்துக் கட்டியதால் அலமாரி வாசனை அவள் மீது நிலவும், மத்தியானங்களில் சமையல் அறை வாசனை அவள் மீது கவியும்.

அம்மா ஜுரம் என்று படுத்து அவன் பார்த்ததில்லை. ஆரோக்கியமான உடம்பு அவளுக்கு. வினாத் தெரிந்த காலத்தி

லிருந்து பார்க்கிற உடம்பு. ஒரு நூல்கூடப் பெருக்காத சிறுக்காத வாகான உடம்பு. அந்த வயதுக்கு ரொம்ப இளமையான உடம்பு. அம்மா கொஞ்சம் பூசிய மாதிரி இருப்பதாலோ என்னவோ! குள்ள மாய்த் தெரிந்தாள். அழகான வளைவான முடி. அங்க அவயவங்கள் லட்சணமாய் எழுதிய மாதிரி இருக்கும். அழுத்தமான சேலைகள் தான் அணிவாள். பிரேமா மாதிரி அல்லது சுபா மாதிரி எடுத்துக் கட்டிய மாதிரி இல்லாமல், இயற்கையாகவே, பூரித்த உடம்பு. எந்த ஆணையும் கவர்ச்சிக்கிற உடம்பு. அதனால்தானோ—

அவனுக்குத் தலைவலிக்கிற மாதிரி இருந்தது. உஷ்ணமாய், தகிக்கிற மூச்சாக வெளிவந்தது அவனுக்கு. அதனால் தானா? என்று அவன் கேட்டுக் கொண்டாள். பிரியப்பட்டு படித்த சைக்காலஜியின் சூத்திரங்கள் வழிகாட்டுவன போலவும், வழி மறிப்பன போலவும் அவன் குழம்பினான். அந்தரங்கத்தைப் பற்றி — அதுவும் அம்மா வின் அந்தரங்கத்தைப் பற்றி யோசிக்கிறோமே என்று இருந்தது அவனுக்கு. ஆனாலும் தான் அதற்குப் பாத்திரமானவன் என்பதை அவன் நம்பினான். அந்தரங்கம் யாருடையவையாக இருந்தாலும் எத்தகையதாக இருந்தாலும் அவை மதிக்கப்பட வேண்டியவை என்று அவன் உணர்ந்தான்.

பசி எடுப்பது போலவும், தூக்கம் வருவது போலவும், நாக்கு தண்ணீருக்கு ஏங்குவது போலவும் அது இயற்கைதான் என்பதை அவன் அறிவான். சமயத்தில் அவனுக்கும் அந்தத் தாகம் வந்த துண்டு. ஆரம்பத்தில் அதன் தேவை என்ன என்பதை அவன் விளங்கிக் கொண்டான் இல்லை. தாகம் மட்டும் வந்தது. தண்ணீ ருக்கு அடங்காத தாகமாக இருந்தது அது. திருடன் மாதிரி ராத்திரிகளில் மட்டுமே வந்தது அது. கதவைத் தட்டாமல் வந்தது அது. யாரின் அனுமதியையும் கோராமல் வந்தது அது. அது சுவாதீனமாக சொந்தம் பாராட்டி வந்தது அது. அது வரும் போதெல்லாம், அவனுக்குச் சிலிர்த்தது; நொந்தது; வலித்தது. சுகமாயிருந்தது அது. அவன் தன்னைச் சிறுகச் சிறுக இழந்து கொண்டிருந்தபோது, நிலைமை தாங்க முடியாமல் நாராயணனிடம் சொன்னான். நாராயணன் அவனை ஓமணாவிடம் அழைத்துப் போனான்.

ஓமணா மிகவும் நல்லவள் என்று நாராயணன் சொன்னான். ஓமணா சராசரிப் பெண்களை விடவும் உயரமாய்த் தெரிந்தாள். பருத்தும் தெரிந்தாள், சராசரித் தனத்தில் இருந்து விலகி எல்லா வற்றிலும் உடம்பு உள் என எல்லாவற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தாள்

அவள். வெற்றிலை போடாமலே சிவந்த வாய் அவளுக்கு. அழகாகச் சிரித்தாள். இனிமையாகப் பேசினாள். பாலாடைக் கட்டியைப் போல் மேல் அவளுக்கு. உருண்டு உருண்டு வந்து பிருஷ்டத்தில் விழுந்தது அவள் தலைமுடி. கன்னங் கறுப்பு. எரிச்சல் ஊட்டாத செண்ட் உபயோகித்திருந்தாள். அக்குளிலும், மார்பிலும் இனிமையான வாசனையோடு இருந்தாள் அவள்.

பக்கத்து வீட்டில் பயத்தோடு நுழையும் குழந்தையைப் போல் அவன் நுழைந்தான். அவள் அவன் பயத்தைப் போக்கினாள். அவளின் தனிச் சிறப்பு அவள் விரல்கள் — மணிக்கட்டிலிருந்து ஒரு தாமரை மொக்கு மாதிரி அவள் விரல்கள். விரியும் விரல்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி அழகுகள். பெருத்தும், உருண்டும், மெலிந்தும், முடிவில் கூர்மையாகவும் இருந்தன அவள் விரல்கள். மெத்தெனவும் உடம்பின் உள் சூட்சுமத்தைத் துருவித் துருவித் தேடிப்பார்க்கும் தன்மையன அவள் விரல்கள். அந்த விரல்கள் அவனைத் தடவிப் பார்த்தன. எல்லா இடங்களிலும் தலை, கண், கழுத்து, மார்பு, இடை, தொடை என அவனது எல்லா உறுப்புகளையும் அவள் தடவிக் கொடுத்தாள். ஒரு தாயின் பரிவு, ஒரு நண்பனின் பாசம்; ஒரு சகோதரியின் காதல் அதில் இருந்தது. புணர்ச்சி ஓர் இனிமையான மனுஷ அனுபவம் என்பதை ஓமணா அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

அதுவரையில், புணர்ச்சியை அவன் ஓர் ஆபாசமான குற்றமாக வும், சமூகக் கேடாகவும் நினைத்து வந்திருந்தான். ஆனால் அதை ஒரு கலையாகவும் இனிய சுகானுபாவமாகவும் அவள் செய்தாள். பின்னால் பல பெண்கள் அவனுக்கு அதைக் கொடுமையாக்கிவிட்ட போதும், ஓமணா இவனுக்குக் காட்டித் தந்த உலகம் பரிசுத்தமான தாக இருந்தது. ஓமணா அவனுக்கு ஒரு தோழியாகவும், குருவாகவும் பரிணமித்தாள்.

அதை, மனுஷ வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத ஒரு தேவை யாகக் கண்டான். அவன் தாகம் தீர்ந்ததாக அவன் உணர்ந்தான். அவன் தாகத்துக்கான மாற்று எது என்பதை கண்டு கொண்டான். அடுத்த நாள் முதல் நாராயணன் இன்றியே அவன் ஓமணாவிடம் போய் வரத் தலைப்பட்டான்.

இவ்வனுபவம் அவனுக்கு அம்மாவைப் புரிந்துகொள்ளப் பெரிதும் உதவியதை அவன் உணரத் தொடங்கியிருந்தான். இருபது வருஷம் ஒரு மனுஷனின் வாசனை இல்லாமல் அம்மாவால் எப்படி இருக்க முடிந்தது. அம்மா அப்பா போன பிறகாவது யாரையாவது

காதலித்து இருக்கலாம். கல்யாணமும் செய்து கொண்டு இருக்கலாம். கல்யாணம் மீண்டும் தேவையில்லை என அவள் நினைத்திருக்கக் கூடுமானால், யாரோடாவது தனக்குப் பிடித்த ஒருவனிடம் தன்னை ஒப்புவித்து இருக்கலாம். இல்லை. அம்மா அப்படிச் செய்யவில்லை. அம்மா அப்படிச் செய்யப் பயப்பட்டாளா. செய்யக் கூடாதென்றா. செய்வது ஏற்கெனவே போடப் பட்ட கண்ணுக்குத் தெரியாத கோட்டை மீறுவது ஆகும் என்றா. நாலுபேர் என்ன நினைப்பார்கள் என்றா. மகன் வளர்ந்து பெரியவனாகும்போது தன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பான் என்றா. எதனால், எதனால்.

அம்மா எதனைச் சுகமென்று நினைத்தாள். தன் பிம்பம் ஊர், உறவினர் மத்தியில் கௌரவிக்கப்படுவதைச் சுகமென நினைத்தாயா. தன் ஒழுக்கத்தை தன் உண்மை என்று ஊர் நம்புவதையா, பின் ஏன் நாகரத்தினத்தின் சிநேகிதியாக, அவளது கீழ்த்தரமான சம்பாஷணைகளை ரசித்தாய். நாகரத்தினத்தின் நட்புறவில் தன்னை இடம் கண்டாய்.

அம்மா தன்னைத்தானே ஏமாற்றித் தன்னைத்தானே கொன்று கொண்டாள்.

அவனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது, அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

இந்த அம்மா முன்பின் பாராத ஒருவனிடம், ஓர் எதிர்பாராத சூழ்நிலைமையில், தன் உடம்பைத் திறந்து காட்டினாள்.

இருபது வருஷங்களாய்ச் சிறுக சிறுகச் சேர்த்து வைத்த ஒன்றை ஒரு நிமிஷத்தில் வாரிக் கொட்டினாள். அவனுக்கு நினைவுகள் மங்கின.

அவனும் அவளும் சித்தப்பாவின் ஊருக்குப் புறப்பட்டார்கள். ராத்திரி சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் இருந்த பெட்டியில் யாத்திரை போகும் கிழவிகள் ரொம்பி இருந்தார்கள். அவர்களைவிட அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த சாமான்கள் இடத்தைப் பரப்பின. ஒரே ஓர் ஆள் மட்டும் இருந்தான். நாற்பது கடந்த ஆண் அவன். தாடி. ஜிப்பாவும் வேஷ்டியும். ஒரு விவசாயி. ஒரு பிட்டர். ஒரு ரயில்வே ஊழியன் இவற்றில் ஒருவன். ரயில் அவனைத் தாலாட்டிய போது அவன் மேலே சாமான்களை நகர்த்தி விட்டுப் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான். நடுவில் எதற்காகவோ விழித்தான். மங்கிய வெளிச்சத்தில் கிழவிகள், சாமான்கள் பேதம் அற்ற நிலை. வாய் எச்சில் ஒழுக, துணி கலைந்து வற்றிய முலைகள்

தெரிய கிழவிகள். ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக இடித்துக் கொண்ட கிழவிகள். இடையில் அவன் அம்மாவும் அந்த ஆளும்.

அம்மா பெரிதும் அவனுக்குத் தெரிய இருந்தாள், திறந்து வைத்த சோப் பெட்டி மாதிரி.

அறையெங்கும் வாசனை வீசுகிற மாதிரி.

அவனுக்குத் தலை எரிந்தது. எந்தக் கிழவியும் விழித்துக் கொண்டு விடக்கூடாது என்று கடவுளை வேண்டிக் கொண்டான். திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான். திரும்பி மீண்டும் அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது. கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான்.

ஸ்டேஷனில் அவன் அம்மாவைப் பார்த்தான். பாதி சாப்பிட்டவன் சர்வரை எதிர்பார்க்கிற மாதிரி இருந்தாள் அவள். இடையே முகம் சிவக்க, திருப்தியாய் இருக்கிற மாதிரியும் இருந்தாள்.

அவனைப் பார்ப்பதை அவள் தவிர்த்தாள்.

அவனுக்கும் திருப்தியாகவே இருந்தது.

அத்துடன் அம்மாவைப் பற்றி யோசிப்பதை அவன் நிறுத்திக் கொண்டான்.

1974